

Щасливі голі люди

КУПИТИ

«Щасливі голі люди» - тематично об'єднаний цикл оповідань Катерини Бабкіної про щастя або, якщо точніше, про те, що стається з нами перед ним. Це історії про покоління тих українців, хто ще краєм життя застав совок і руїну по ньому, хто виріс і зміцнів як міг, радше не завдяки, а всупереч усьому, що з ними відбувалося; про те, як ці люди живуть тепер і взаємодіють зі світом, в якому - і війна, і любов, і еміграція, і Ханой, і Нью-Йорк, і мертві, і живі, і сліпі, і немудрі. І головне - про те, як з цим усім бути щасливим.

A stylized illustration of a black wooden chair with a red garment, possibly a coat or dress, draped over its back and seat. The background is a solid teal color. The title text is overlaid on the upper part of the chair.

ЩАСЛИВІ ГОЛІ ЛЮДИ

КАТЕРИНА
БАБКІНА

Анотація

«Щасливі голі люди» – тематично об'єднаний цикл оповідань Катерини Бабкіної про щастя або, якщо точніше, про те, що стається з нами перед ним. Це історії про покоління тих українців, хто ще краєм життя застав совок і руїну по ньому, хто виріс і зміцнів як міг, радше не завдяки, а всупереч усьому, що з ними відбувалося; про те, як ці люди живуть тепер і взаємодіють зі світом, в якому – і війна, і любов, і еміграція, і Ханой, і Нью-Йорк, і мертві, і живі, і сліпі, і немудрі. І головне – про те, як з цим усім бути щасливим.

ISBN 978-617-614-104-4

© Катерина Бабкіна, 2016

© Meridian Czernowitz, 2016, видання українською мовою

© Сергій Майдуков, 2016, обкладинка

Замість передмови від автора

...

...не забудь також сказати про тих, хто тобі ні в чому не дорогий,

хто тебе не любив або не беріг, хто на берег не допоміг зійти,
і також попроси за таких, які називаються пристрасно –
вороги,

і звичайно за тих, котрі злі, слабкі, не такі, як хочеться, не як ти.

Теж обов'язково за тих скажи, хто у полі, в морі, в саду, в кіно,

хто упав, підстрибнув, присів, лежить, хто в садок дитячий
вперше іде,

хто горить у пеклі, хто пік пиріг, хто купив костюм, хто
розбив вікно,

хто сказав, що зробить, але не зміг, хто не знав куди чи не
бачив де.

Краще називай їх на імена, щоби іменам не згубити лік –
ту, що дотепер все одна й одна, і того, хто нам ремонтує дах,
хто щодня паркується, як не слід, хто вкладається спати на
правий бік,

хто збиває взимку зі сходів лід, хто зневажив страх, хто поліг
в боях.

Над тобою вогник горить нічний, тихо у кімнаті і надворі.

Ти тепер прозорий, легкий, нічий, менший від комах,
тонший від роси –

вирушай, потік; проростай, горіх; долети до того, хто нагорі,
не забудь, не схиб, розкажи про всіх і за всіх однакове
попроси.

Носи і кросівки

Коли батько був зовсім уже слабкий, і я приходила до нього в лікарню – так це тоді називалося, а було насправді просто місцем, де повільно помирають середньо затребувані цим світом люди, – він завжди, завжди мені казав: не роби з себе казна-що, носи кросівки. Він так наголошував, а може, просто мусив зробити вдих після кожного слова, але виходило, ніби за кожним з них був знак оклику: носи! кросівки!

І я уявляла їх окремо – носи і кросівки. Найкращі носи я бачила в церкві в поріздвяну неділю, коли ми з другом, німецьким діджеєм, з'їли LSD і прибилися до нічної служби на тепло: там красиво співали і було дуже людно. Люди з візками, з малими дітьми, жінки в хустках і розщіпнутих пуховиках, старі чоловіки, які впівголоса обговорювали свої справи, – від людей валила пара, стояв шепіт, запах, у людей блищали очі, від шапок, що їх зняли з морозу і тримали тепер в руках, на різних головах їжачилося наелектризоване волосся. І з цього всього висувалися носи – великі, покручені, пористі, як гриби, або блискучі, гладенькі, наче зелені груші, носи ворушилися і більшали, носи прокладали собі повагом шлях у мороці й натовпі, тягли за собою похмурі обличчя і важкі тіла. Я тоді зачудовано дивилася на ті носи, дивилася без кінця, перед моїми очима громадився цілий неймовірний світ носів, а потім Андре, мій друг, зомлів і впав – і всі ці носи залементували і рушили до нас, рушили на мене.

З кросівками було простіше. Скільки себе пам'ятаю, кросівки стояли впокорено в коридорі: нерухомо, мовчки, безпечно. На них була своя окрема поличка, ціла поличка на дві пари кросівок: чорні дісталися мені ще від двоюрідного брата, але

білі були вже зовсім мої, ми з батьком купили їх на базарі, коли мені виповнилося дванадцять, щоб я могла ходити на фізкультуру і не соромитися чорних старих хлопчачих кросівок. Але вийшло так, що на фізкультуру відтоді я не ходила ніколи. В роздягальнях у школі билися і крали речі, часом їх просто відбирали силою, навіть одяг, і вчителі закривали на це очі; хлопці зі старших класів безсоромно входили до дівочих роздягалень і видивлялися, в кого місячні, а тоді хапали безпомічну малу в самих трусах, з яких безнадійно стирчали зім'яті крильця, іноді не зовсім чисті, і виносили її в коридор. У дванадцять я захворіла і тому не дізналася, що відбувалося в роздягальнях для тих, кому чотирнадцять і більше, – захворіла, власне, щойно ми купили ті кросівки. Коли після грипу в мене почалося запалення суглобів, був кінець жовтня, і з безкінечним боєм, таким, ніби тебе ламають, та температурою під сорок мені назавжди засоціювалося жовте, жовте і коричневе, мертвотні, злі кольори, скроплені блиском скупого, проте щоденного дощу; а з лікарні я повернулася додому й, відповідно, до школи аж у квітні і відтоді тягла ліву ногу, і ліву руку теж не могла як слід підняти, цього, правда, було зовсім не видно – ви часто бачили на щодень, аби хтось брав і отак до кінця піднімав угору пряму ліву руку? От і я з цим не стикалася. Від занять спортом я була звільнена до скону. Щоразу відтоді, коли щось таке ставалося в роздягальні, я все думала: як мені пощастило, як же мені пощастило.

Кросівки – і чорні, й білі – я викинула, разом із батьковими речами і, правду кажучи, більшістю меблів, коли залишилася нарешті зовсім сама, викинула з якоюсь полегкістю навіть – мовби разом із радянськими меблями, поганими речами і кепським взуттям можна було позбутися і всього, серед них пережитого. Але було не можна.

Відділення диспансеру, де в самому кінці опинився батько, стояло просто серед парку: колись тут були мисливські угіддя шляхтичів, качки, хорти, меткі кулі і швидкі коні з манірними вершниками сновигали між дубів та грабів, а по тому лишилися самі тільки дуби й граби, між ними зробили кілька доріжок з такого собі асфальту, і якийсь час це називалося парком розваг, але з розваг там був тільки тубдиспансер і кілька неочікуваних гойдалок у заростях. Там – це називалося «на качелях» – збиралися безнадійні представники місцевої молоді: вони навідувалися ночами на смітники тубдиспансеру за шприцами, відразу на місці їх використовували і, природно, поверталися знову ж таки до тубдиспансеру вже як відносно постійні (ніхто так чи сяк не затримувався там надовго) пожильці. Такий був їх кругообіг у природі. Шприци, які за кількістю тубіків (так лагідно казали на них медсестри) виписувала на диспансер зовсім молода тоді держава, використаними збирали інші і невдовзі опинялися теж серед тубіків, нарешті заслуживши право використовувати ті шприци першими.

Вони ніколи мене не чіпали, навіть не гукали. Діставшись парку, я вже накульгувала зовсім відверто: це був кінець дня, довгі березневі сутінки спускалися звідкись згори, вологі, висли на гіллі старих дерев. Я носила куртку з поясом і чобітки на підборах, і через ці підбори накульгувала ще сильніше, ніхто й не зважав на мене, поки я довго, довго, безкінечно довго йшла прямою розбитою алеєю повз оці «качелі» до найдальшого корпусу.

Кінець безкоштовного уривку. Щоби читати далі, придбайте, будь ласка, повну версію книги.

ridmi
ТВІЙ УЛЮБЛЕНИЙ КНИЖКОВИЙ

КУПИТИ